

Роман Бобала

КАЗКА У МИСТЕЦТВІ ТЕАТРУ

Варто тільки сказати «Жили-були» або «У деяким царстві, у деякій державі», як вже стає розуміло, що розпочинається казка. А що такого магічного у цих простеньких словах? Тут закладена таємнича формула, яка формує просторовий інтерес протягом тисячоліть. Простий приклад: «Посадив дід ріпку. Виросла ріпка велика-превелика...» Чомусь ні слова про те, як її поливали, пололи й т.д. Ця ріпка САМА ВИРОСЛА. І казка говорить про те, що варто лише почати справу як вона вдаватиметься і успіх неодмінно буде! Іншими словами це стимулювання праці методом моделювання причинно-наслідкових зв'язків.

Казка – дзеркало, що відображає реальний світ через призму особистого сприйняття. У ній можливо все, чого не буває в житті. І зауважте, завжди щасливий кінець! Глядач завжди причетний до того, що відбувається, він може уявити себе кожним з персонажів, пережити всі перипетії сюжету, співчувати та радіти. Це гарний шанс зрозуміти й прийняти себе й світ, підвищити самооцінку і змінитися на краще. Ми можемо зробити казку помічником у вихованні й навчанні дітей, у пізнанні себе, у взаєморозумінні з навколишнім світом.

У 1966 р. в театрі ляльок була створена студія під керівництвом учениці Леся Курбаса Антоніни Наумівної Мацакевич. У репертуарі театру є багато вистав за казками та легендами «Івасик Телесик», «Бука», «Дикі лебеді», «Буратіно», «Золоте курча», «Два леви», «Зачарована рукавичка» та інші. Театр не обмежується традиційними постановками п'єс, а створює нові форми вистав-імпровізацій, вистав-гри із залученням дітей до дійства (із участю Св. Миколая, Ангела, Діда Мороза та Снігуроньки). Процес заохочення до особливостей театрального мистецтва має три ступені: участь у виставі з використанням природного бажання дитини до гри; ознайомлення в ході цієї участі з театральним стилем, що дозволяє дитині зрозуміти специфіку творів мистецтва, які мають естетичні параметри. На вирішальній стадії дитина вчиться встановлювати взаємозв'язок між мистецтвом та реальним життям, що формує самосвідомість дитини. Наше завдання – розповісти казку так, щоб передати стан сміливості, доброти і упевненості в собі. Важливо, щоб актор передав своїй ляльці його емоції, пластику. Повинні бути хороші вокальні дані, голос. Глядачі й самі під час вистави вже не відокремлюють актора від ляльки, є злиття, вони сприймаються разом.

Діти знаходять глибоке задоволення в тому, що їх думка живе в світі казкових образів. Завдяки казці дитина пізнає світ, виражає своє ставлення до добра і зла. Привчаймо дітей людинолюбству, творити добро, лагодити справедливість, доброзичливо ставитись до тварин. Цьому вчать українські народні казки.